

po isti poti. Tačas so že zopet drdrali vozovi po spodnjem mostu, ki je dolg pol angleške milje.

Vzel sem vozni listek in se peljal v Sydenham, kjer stoji svetovnoznana „Kristalna palača“.

Bil je lep popoldan. Vlak je bobnel po dolgem mostu čez Temzo, in visoke hiše so švigale mimo nas, kakor bi se podile v burnem teku. Zavozili smo na južno stran mesta, kjer so nas sprejele nepregledne vrste majhnih, delavskih hiš, pritisnjenih tesno druga ob drugo, z majhnimi dvorišči in miniaturnimi vrtički. Tu je vse zidano samo za golo potrebo brez vsakega nakitja. — Celo zidovi so neometani, da gleda povsod žalostno na na dan rjava opeka. Čimdalje se vozimo vun, večkrat zagledamo zeleneče travnike, ki jih pa tudi vedno bolj krčijo neprestano se množča delavska stanovanja. Slednjič smo v Sydenhamu, predmestju londonskem, in napis „To the Palace only“ nam pokaže pot k našemu cilju.

„Kristalna palača“ je ogromna zgradba, ki služi podobnemu namenu, kakor dunajska „Rotunda“ ali pariški „Grand Palais“. Zgradili so jo iz materiala svetovne razstave leta 1851. iz samega železa in stekla. Centralna dvorana, ki se raztega podolgem, meri 1608 črveljev v dolžino. Steklena streha je tako visoka, da se človeku skoro ne zdi, da je v zaprtem prostoru, ker sije dnevna luč

skozi steklo. Ob vsaki strani je visok steklen stolp. Na obširnem vrtu okoli palače je napeljana voda po slapovih in umetnih jezerih, vse je krasno zasajeno, vmes pa so zabavišča za staro in mlado. Tu, kjer se igrajo stari in mladi otroci, gotovo ni mojega Trifana Fjodoroviča.

Vstopil sem skozi velikanski portal v palačo. Prvi pogled je čaroben. Zelenje rastlin se prijetno odbija od belih kipov in svetlega stekla, skozi katero se smeje avgustovo solnce. Okoli vodijo hodniki in galerije, in po njih se izprehajajo pisane množice veselega ljudstva.

Kje najdem v tej ogromni palači med neštivilno množico svojega Trifana Fjodoroviča? Tu so kipi angleških kraljev, ki gledajo s kamenitimi, mrzlimi obrazi na ljudstvo. Zablesti se šumeč vodomet, okoli nje ga se napajajo s svežimi kapljicami vodne rastline, iz vseh krajev sveta presajene sem. Stopim dalje, kjer se odpre velikanski oder za pevce in za orkester z ogromnimi orgljami. To je

slavna „Händel Orchestra“, koncertni prostor, ki more obseči 4000 pevcev in godcev. Nad njim se razpenja streha v mogočnem oboku, v ozadju so pa koncertne orglje, ki imajo 4384 piščalk. Ob strani je še ena koncertna dvorana. Oder, ki se dviguje amfiteatralno, je danes prazen, le pri orgljah sedi človek, ki se v daljavi komaj vidi. Orglje buče v mogočnih akordih. — Ravno kar je orgeljski

Tomaž Hren,
ljubljski škof 1598—1630.